“ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ବାବା ଆସିଛନ୍ତି କଣ୍ଟାରୁ ଫୁଲ କରିବା ପାଇଁ, ସବୁଠାରୁ ବଡ କଣ୍ଟା ହେଲା ଦେହ-ଅଭିମାନ, ଏହା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସମସ୍ତ ବିକାର ଆସୁଛି, ସେଥିପାଇଁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଭକ୍ତମାନେ ବାବାଙ୍କର କେଉଁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ନ ବୁଝିବା କାରଣରୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିଦେଇଛନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ବାବା ବହୁରୂପୀ ଅଟନ୍ତି, ଯେଉଁଠାରେ ଆବଶ୍ୟକତା ହୋଇଥାଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଯେକୌଣସି ସନ୍ତାନ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରି ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ଆତ୍ମାର କଲ୍ୟାଣ କରି ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଇଥା'ନ୍ତି । ସିଏ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ନୁହଁନ୍ତି ବହୁତ ତୀବ୍ର ରକେଟ୍ ସଦୃଶ ଅଟନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ଯିବା-ଆସିବା କରିବା ପାଇଁ ସମୟ ଲାଗେ ନାହିଁ । ଏହି କଥାକୁ ନ ବୁଝିବା କାରଣରୁ ଭକ୍ତମାନେ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିଦେଉଛନ୍ତି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହା ହେଲା ଏକ ଛୋଟ ଫୁଲ ବଗିଚା, ମନୁଷ୍ୟ ରୂପୀ ଫୁଲ ବଗିଚା । ବଗିଚାକୁ ତୁମେ ଗଲେ ସେଠାରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ପୁରୁଣା ଗଛ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ । କେଉଁଠାରେ କଢ, ପୁଣି କେଉଁଠାରେ ଅଧା ଫୁଟିଥିବା କଢ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟ ବଗିଚା ଅଟେ ନା । ତେବେ ଏକଥା ତ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏଠାକୁ ଆମେ କଣ୍ଟାରୁ ଫୁଲ ହେବା ପାଇଁ ଆସୁଛୁ । ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଆମେ କଣ୍ଟାରୁ ଫୁଲ ହେଉଛୁ । ଜଙ୍ଗଲରେ କଣ୍ଟା ଏବଂ ବଗିଚାରେ ଫୁଲ ରହିଥାଏ । ସ୍ୱର୍ଗକୁ ବଗିଚା ଓ ନର୍କକୁ ଜଙ୍ଗଲ କୁହାଯିବ । ବାବା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହା ହେଉଛି ପତିତ କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲ । ତାହା ଫୁଲର ବଗିଚା ଅଟେ । ଏଠାରେ ଦିନେ ଫୁଲର ବଗିଚା ଥିଲା, ତାହା ଏବେ ପୁଣି କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲ ହୋଇଯାଇଛି । ଦେହ-ଅଭିମାନ ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ବଡ କଣ୍ଟା, ଏହା ଦ୍ୱାରା ପୁଣି ସମସ୍ତ ବିକାର ଜାତ ହୁଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ରହିବ । ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ରହିଥାଏ — ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମର ଆୟୁଷ ପୂରା ହେଉଛି । ଏବେ ଆମେ ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀର ଛାଡି ନୂଆ ଶରୀର ନେବୁ । ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ ଯେ ଆମେ ଗର୍ଭ ମହଲରେ ଯାଇ ବିରାଜମାନ ହେବୁ । ପୁଣି କଢ ଅର୍ଥାତ୍ ଶିଶୁ ହୋଇ କଢରୁ ଫୁଲ ଅର୍ଥାତ୍ ବଡ ହେବୁ, ଏହି ଜ୍ଞାନ ଆତ୍ମା ଭିତରେ ହିଁ ରହିଛି । ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି, ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହେ ନାହିଁ । କେବଳ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହିଥାଏ ଯେ ଏହି ଶରୀର ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଇଛି, ଏବେ ଏହାକୁ ବଦଳାଇବାକୁ ହେବ, ଅନ୍ତର ମନରେ ଏହି ଖୁସି ରହିଥାଏ । କଳିଯୁଗୀ ଦୁନିଆର କୌଣସି ନୀତିରୀତି ସେଠାରେ ରହିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଲୋକଲାଜ କୁଳ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ରହିଛି, ତେଣୁ ଫରକ ଅଛି ନା । ସେଠାକାର ମର୍ଯ୍ୟାଦାକୁ ସତ୍ୟ ମର୍ଯ୍ୟାଦା କୁହାଯାଇଥାଏ । ଏଠାରେ ଅସତ୍ୟ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ରହିଛି । ସୃଷ୍ଟି ତ ଗୋଟିଏ ନା । ସୃଷ୍ଟିରେ ଆସୁରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଥିବାବେଳେ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ଆସୁରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ସମୟରେ ପୁନଃ ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ସ୍ଥାପନା ହୋଇଯିବା ପରେ ବିନାଶ ହେଉଛି । ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏହା ଆସୁରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଅଟେ, ଏହି ସମୟରେ ହିଁ ଦୈବୀଗୁଣଧାରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି ।

ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଯାଉଛି ଯେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ତୁମର ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ ନଷ୍ଟ ହେଉଛି । ଏହି ଜନ୍ମରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଯେଉଁ ପାପ କରିଛ, ତାହା ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ କହିବାକୁ ପଡିବ । ସେଥିରେ ବିଶେଷ ରୂପେ କାମ ବିକାରର କଥା କହିବାକୁ ହେବ । ଯାଦରେ ହିଁ ଶକ୍ତି ଅଛି । ବାବା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ ଅଟନ୍ତି, ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯିଏ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି ତାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଇବା ଦ୍ୱାରା ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ ଅଟନ୍ତି ନା । ସାରା ସୃଷ୍ଟି ଉପରେ ଏହାଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ହେବ । ତାହା ହେଲା ନୂଆ ଦୁନିଆ । ସେଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ ନୂଆ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ଜମି ସବୁ ଟାଙ୍ଗରା ହୋଇଗଲାଣି । ଏବେ ତୁମେ ନୂଆ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେଉଛ, ତେଣୁ ସେହିଭଳି ଖୁସି ରହିବା ଦରକାର । ଯେପରି ଛାତ୍ର ସେହିଭଳି ଖୁସି ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ରହିଥାଏ । ତୁମର ଏହା ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟ, ଏଠାରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷକ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ପାଠ ପଢାଇଲା ବାଲା ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ହେବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢୁଛନ୍ତି । ତୁମେ କେତେ ନୀଚ୍ଚ ଥିଲ । ଏକଦମ୍ ନୀଚ୍ଚରୁ ପୁଣି ଉଚ୍ଚ ହେଉଛ । ବାବା ସ୍ୱୟଂ କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ କ'ଣ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବା ଯୋଗ୍ୟ ଥିଲ କି ? ଅପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ସେଠାକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ନୀଚ୍ଚ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦେବତାମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ସେମାନଙ୍କର ମହିମା ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି । ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଇ ସେମାନଙ୍କର ପବିତ୍ରତା ଓ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଗୁଣର ଏବଂ ନିଜ ଅବଗୁଣର ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଛନ୍ତି । ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଆମ ଉପରେ ଦୟା କର ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ଉଚ୍ଚ ହେବୁ । ଏହିଭଳି କହି ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଇଁଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଦୈବୀଗୁଣ ଥିବାରୁ ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଇ, ସେମାନଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି ଓ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ଭଳି ହେବୁ । ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ ସେମାନଙ୍କୁ ଏହିଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ କିଏ କରିଛି ? ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସାରା ଡ୍ରାମାର ରହସ୍ୟ ରହିଛି ଯେ — କିପରି ଏହି ଦୈବୀ ବୃକ୍ଷର ଚାରା ରୋପଣ କରାଯାଉଛି । ବାବା ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏହା ପତିତ ଦୁନିଆ ହୋଇଥିବାରୁ ବାବାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି, ଆମକୁ ଆସି ପତିତରୁ ପବିତ୍ର କର । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ହିସାବ-କିତାବ ଚୁକ୍ତ କରି ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲିଯିବେ । ମୁଖ୍ୟ ହେଲା ମନମନାଭବ ମନ୍ତ୍ର, ଯାହାକି ତୁମକୁ ବାବା

ଦେଉଛନ୍ତି । ଗୁରୁ ତ ଢେର ଅଛନ୍ତି, କେତେ ମନ୍ତ୍ର ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ମନ୍ତ୍ର ଗୋଟିଏ, ବାବା ଭାରତକୁ ଆସି ମନ୍ତ୍ର ଦେଇଥିଲେ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଦେବୀ-ଦେବତା ହୋଇଥିଲ । ଏହା ଭଗବାନୁବାଚ ଅଟେ ନା । ଯଦିଓ ଗୁରୁମାନେ ଶ୍ଲୋକ ଆଦି ପାଠ କରିଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥ କିଛି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ଏହାର ଅର୍ଥ ବୁଝାଇପାରିବ । କୁମ୍ଭ ମେଳାକୁ ଯାଇ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଇପାରିବ । ଏହା ହେଲା ନର୍କ ପତିତ ଦୁନିଆ, ସତ୍ୟଯୁଗ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ଥିଲା ଯାହାକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କୁହାଯାଉଛି । ଅପବିତ୍ର ଦୁନିଆରେ କେହି ପବିତ୍ର ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନ କରିବାକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଭାବୁଛନ୍ତି ଶରୀରକୁ ହିଁ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ହେବ କାରଣ ଆତ୍ମା ନିର୍ଲେପ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ସଦାସର୍ବଦା ପବିତ୍ର ଅଟେ, ସେଥିପାଇଁ ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମା ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଲେଖିପାରିବ, ଜ୍ଞାନ ସ୍ନାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହେବ, ଜଳ ସ୍ନାନ ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ । ଜଳର ସ୍ନାନ ତ ପ୍ରତ୍ୟହ କରୁଛନ୍ତି । ଯେତେ ବି ନଦୀ ଅଛି ସେଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟହ ସ୍ନାନ କରୁଛନ୍ତି, ସେହି ପାଣିକୁ ମଧ୍ୟ ପିଉଛନ୍ତି । ପାଣି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସବୁକିଛି କରାଯାଇଥାଏ, ଏହି କଥା କେତେ ସହଜ ଅଟେ କିନ୍ତୁ କାହାର ବି ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁନାହିଁ ।

ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ସଦଗତି ହୋଇଥାଏ । ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନ ଏତେ ଅସରନ୍ତି ଅଟେ ଯେ, ସାରା ସମୁଦ୍ରକୁ ସ୍ୟାହି, ଜଙ୍ଗଲକୁ କଲମ, ଧରିତ୍ରୀକୁ କାଗଜ କର...... ତେବେ ମଧ୍ୟ ଏହାର ଅନ୍ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ପ୍ରତ୍ୟହ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପଏଣ୍ଟସ୍ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆଜି ମୁଁ ତୁମକୁ ବହୁତ ଗୁହ୍ୟ କଥା ଶୁଣାଉଛି । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ପୂର୍ବରୁ କାହିଁକି ଶୁଣାଇଲ ନାହିଁ! ଆରେ, ପୂର୍ବରୁ କିପରି ଶୁଣାଇବି, କାହାଣୀ ଆରମ୍ଭରୁ କ୍ରମାନୁସାରେ ଶୁଣାଇବି ନା । ଅନ୍ତିମ ସମୟର କଥା ପୂର୍ବରୁ କିପରି ଶୁଣାଇବି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ଏହି ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ଜାଣିଛ । ତୁମକୁ କେହି ପଚାରିଲେ ତୁମେ ତୁରନ୍ତ ଉତ୍ତର ଦେଇପାରିବ । ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି, ତୁମ ପାଖକୁ ଆସିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଯଦି ସନ୍ତୁଷ୍ଟଜନକ ଉତ୍ତର ମିଳୁନାହିଁ ତେବେ ବାହାରକୁ ଯାଇ କହୁଛନ୍ତି ଏଠାରେ ସଠିକ୍ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁନାହିଁ । ଫାଲତୁ ଚିତ୍ର ରଖିଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ପାଇଁ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇଥିବା ଦରକାର । ଯଦି ବୁଝାଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ତେବେ ଯେଉଁଭଳି ଥିଲେ ସେହିଭଳି ରହିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେଉଁଠି-କେଉଁଠି ମୁଁ ଦେଖୁଛି ଯଦି ଆଗନ୍ତୁକ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇଥିବେ କିନ୍ତୁ ବୁଝାଉଥିବା ସନ୍ତାନ ଏତେ ହୋସିଆର ନୁହେଁ ତେବେ ମୁଁ ତାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ସହଯୋଗ କରିଥାଏ କାହିଁକି ନା ବାବା ତ ବହୁତ ଛୋଟ ରକେଟ୍ ସମାନ ଅଟନ୍ତି, ଯିବା-ଆସିବା କରିବାରେ ସମୟ ଲାଗିନଥାଏ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ପୁଣି ବହୁରୂପୀ ବା ସର୍ବବ୍ୟାପୀର କଥା କହୁଛନ୍ତି । ଏକଥା ତ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ କେହି ଆଗନ୍ତୁକ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇଥିଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ଜ୍ଞାନୀ ହୋଇଥିବା ଦରକାର । ଆଜିକାଲି ତ କେହି-କେହି ଛୋଟ ବୟସରୁ ମଧ୍ୟ ଶାସ୍ତ୍ର କଣ୍ଠସ୍ଥ କରିଦେଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଆତ୍ମା ସଂସ୍କାର ନେଇଆସିଥାଏ ନା, ତେଣୁ ଯେଉଁଠାରେ ବି ଜନ୍ମ ନେଲେ ପୁଣି ସେଠାରେ ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ପଢିବାରେ ଲାଗିପଡନ୍ତି । ଅନ୍ତିମ ମତି ଅନୁସାରେ ଗତି ହୋଇଥାଏ ନା । କାହିଁକି ନା ଆତ୍ମା ସଂସ୍କାର ନେଇଯାଇଥାଏ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଶେଷରେ ସେହିଦିନ ଆଜି ଆସିଛି.... ଯାହାକି ସତକୁ ସତ ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାର ଖୋଲୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା, ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହେବ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ତ ଏକଥା ବି ଜଣାନାହିଁ ଯେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ କୁହାଯାଉଛି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ ଆମେ ସତ୍ୟ-ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ-ନାରାୟଣଙ୍କର କଥା ବା ଅମରନାଥଙ୍କର କଥା ଶୁଣୁଛୁ । ଏହା ଜଣଙ୍କର ହିଁ କଥା, ଏବଂ ଜଣେ ହିଁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ଏହାର ଶାସ୍ତ୍ର ରଚନା କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ସବୁ ତୁମର ହିଁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ରହିଛି । ଯାହା ପୁଣି ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଗାୟନ ହେଉଛି । ତେଣୁ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ବାବା ଆସି ସବୁ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହା ବହୁତ ବଡ ଅବିନାଶୀ ଖେଳ ଅଟେ, ଏଥିରେ ପ୍ରଥମେ ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତା ରାମରାଜ୍ୟ, ପୁଣି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହେଉଛି । ଏହିଭଳି ଡ୍ରାମା ରଚନା ହୋଇଛି, ଏହାକୁ ହିଁ ଅନାଦି ଅବିନାଶୀ କୁହାଯାଉଛି । ଆମେ ସବୁ ଆତ୍ମା ଅଟୁ, ଏହି ଜ୍ଞାନ କାହା ପାଖରେ ନାହିଁ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ତୁମକୁ ବାବା ଦେଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ଅଭିନୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ଯେଉଁ ସମୟରେ ଯାହାର ଅଭିନୟ ଥିବ ସେହି ସମୟରେ ଆସିବେ, ଏହିଭଳି ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିବେ ।

ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ଅପବିତ୍ରମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା, ଡାକୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ, କେବଳ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମୋର ପିଲାମାନେ କାମ ବିକାର ରୂପୀ ଅଗ୍ନି ଦ୍ୱାରା ଭସ୍ମ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ଏହା ହେଉଛି ଯଥାର୍ଥ କଥା । ଅକାଳ ଆତ୍ମାର ଏହା ସିଂହାସନ ଅଟେ । ବାବା ଧାର ସୂତ୍ରରେ ନେଇଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଦେଖି ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି ଯେ ଇଏ କିଏ ? କୁହ, ଦେଖ ଏଠାରେ ଲେଖାଯାଇଛି ଭଗବାନୁବାଚ, ମୁଁ ସାଧାରଣ ଶରୀରରେ ଆସୁଛି । ସୁସଜ୍ଜିତ ହୋଇଥିବା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ଏହି ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ କୃଷ୍ଣ ହେଉଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ତଳେ ତପସ୍ୟା କରିବାର ଦର୍ଶାଯାଇଛି । ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ଏହିଭଳି ହେବାର ଅଛି । ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ଚିତ୍ର ତ ଅନେକ ଦେଖିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ବୁଝିବା ଦରକାର ନା । ଯିଏ ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି ସିଏ ପୁଣି ପାଳନା ମଧ୍ୟ କରିବେ । ସ୍ଥାପନା ସମୟର ନାମ, ରୂପ, ଦେଶ, କାଳ ଅଲଗା ଏବଂ ପାଳନା ସମୟର ନାମ, ରୂପ, ଦେଶ, କାଳ ଅଲଗା ହୋଇଥାଏ । ଏହି କଥା ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ତ ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ, ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ତଳେ ବସି ତପସ୍ୟା କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ଏହିଭଳି କୃଷ୍ଣ ହେବେ । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ଏହିଭଳି ହେଉଛନ୍ତି, ଏହା କେତେ ସହଜ ଏବଂ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡର ଜ୍ଞାନ ଅଟେ । ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହିଛି ଯେ ଆମେ ଏହିଭଳି ଦେବତା ହେବୁ । ୮୪ ଜନ୍ମ

ମଧ୍ୟ ଏହି ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ନେବାକୁ ହେବ ଆଉ କ’ଣ କେହି ନେଉଛନ୍ତି କି ? ନୁହେଁ । ୮୪ ଜନ୍ମର ରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇଦିଆଯାଇଛି । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଏହି ଦେବତାମାନେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଯେପରି ମାଛର ଖେଳନା ଅଛି ନା, ମାଛ ତଳକୁ ଆସି, ପୁଣି ଉପରକୁ ଚଢିଥାଏ, ଏହା ମଧ୍ୟ ଯେପରି ସିଢି ସମାନ ଅଟେ । ଭ୍ରମରୀ, କଇଁଛ ଆଦିର ଯେଉଁ ଉଦାହରଣ ଦିଆଯାଉଛି ସେସବୁ ମଧ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟର । ଭ୍ରମରୀକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖ ତା’ ପାଖରେ କେତେ ବୁଦ୍ଧି ଅଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ନିଜକୁ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଭାବୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଭ୍ରମରୀ ଭଳି ସାମାନ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ତୁମ ପାଖରେ ନାହିଁ । ସର୍ପ ପୁରୁଣା ଶରୀର ଛାଡି ନୂଆ ନେଇଥାଏ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେତେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଏବଂ ଯୋଗ୍ୟ କରାଯାଉଛି । ଆତ୍ମା ଅପବିତ୍ର ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ଅଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଯାଇଛି । ତେଣୁ ତାକୁ ପବିତ୍ର କରି ଯୋଗ୍ୟ କରାଯାଉଛି । ତାହା ହେଉଛି ଯୋଗ୍ୟ ଦୁନିଆ, ଏହା ତ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ହିଁ କାମ ଅଟେ ଯିଏକି ଏହି ସାରା ସୃଷ୍ଟିକୁ ନର୍କରୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରୁଛନ୍ତି । ସ୍ୱର୍ଗ କ’ଣ, ଏକଥା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଜଣାନାହିଁ । ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜଧାନୀକୁ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ କୁହାଯାଇଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ହେବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଆମେ ହିଁ ରାଜ୍ୟ ଭୋଗ କରୁଥିଲୁ । ୮୪ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ଆମେ ହିଁ ନେଇଛୁ । ଆମେ କେତେ ଥର ରାଜ୍ୟ ନେଇ ପୁଣି ହରାଇଛୁ, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ରାମଙ୍କର ମତ ଅନୁସାରେ ତୁମେ ରାଜ୍ୟ ନେଉଛ, ରାବଣ ମତରେ ରାଜ୍ୟ ହରାଉଛ ଏବେ ପୁଣି ଉପରକୁ ଉଠିବା ପାଇଁ ତୁମକୁ ରାମଙ୍କର ମତ ମିଳୁଛି, ତଳକୁ ଖସିବା ପାଇଁ ନୁହେଁ । ଯଦିଓ ବାବା ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ବୁଦ୍ଧି ବହୁତ ମୁସକିଲରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ବହୁତ ଆଡମ୍ବର ରହିଛି । ଏହା ନର୍ଦ୍ଦମାର ପଙ୍କ ସହିତ ସମାନ, ଏକଦମ୍ ଗଳା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେଥିରେ ବୁଡିଯାଉଛନ୍ତି । ଯେବେ ସବୁର ଅନ୍ତିମ ସମୟ ହେଉଛି, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ପାର କରିଦେଉଛି । ମୁଁ ଆସି ଏହି ପିଲାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ କରାଉଛି । ବାବାଙ୍କ ସାଥିରେ ସେବାର ସହଯୋଗୀ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହିଁ ଅଟ ଯାହାଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବାଧାରୀ କୁହାଯାଉଛି । ଏହା ସବୁଠାରୁ ଭଲ ସହଯୋଗ ଅଟେ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ଶ୍ରୀମତ ମିଳୁଛି, ପୁଣି ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ବଚ୍ଛା ହୋଇ ବାହାରିବେ, ଏହା ମଧ୍ୟ ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଯେତିକି ସଂଖ୍ୟାରେ ଦେବୀ-ଦେବତା ହୋଇଥିଲେ ସେତିକି ସଂଖ୍ୟାରେ ହେବେ । ଏହା ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଛି । ତୁମକୁ କେବଳ ସନ୍ଦେଶ ଦେବାକୁ ହେବ, ଏହା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଭଗବାନ କଳ୍ପର ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସୁଛନ୍ତି ଯେତେବେଳେ କି ଭକ୍ତିର ବହୁତ ପ୍ରଭାବ ରହିଛି । ବାବା ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାଥିରେ ନେଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ତୁମ ଉପରେ ଏବେ ବୃହସ୍ପତିର ଦଶା ରହିଛି । ସମସ୍ତେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବେ କିନ୍ତୁ ପାଠ ପଢାରେ କ୍ରମାନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି । କାହା ଉପରେ ମଙ୍ଗଳର ଆଉ କାହା ଉପରେ ରାହୁର ଦଶା ପଡିଥାଏ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଯୋଗ୍ୟ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହେବା ପାଇଁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ହେବ । ସାରା ଦୁନିଆକୁ ନର୍କରୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରିବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବାଧାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) କଳିଯୁଗୀ ଦୁନିଆର ନୀତି-ନିୟମ, ଲୋକ-ଲାଜ, କୁଳ-ମର୍ଯ୍ୟାଦାକୁ ଛାଡି ସତ୍ୟ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଗୁଡିକର ପାଳନ କରିବାକୁ ହେବ । ଦୈବୀଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ସ୍ଥାପନା କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ତୋଫାନକୁ ତୋହଫା (ପୁରସ୍କାର) ଭାବି ସହଜ ଭାବେ ଅତିକ୍ରମ କରି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ସଂପନ୍ନ ହୁଅ ।

ଯଦି ସମସ୍ତଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ସଂପନ୍ନ ହେବାର ଅଛି ତ ଛୋଟ ଛୋଟ କଥାରେ ବିଚଳିତ ହୁଅ ନାହିଁ । ମୂର୍ତ୍ତି ତିଆରି ହେଉଛ ତ କିଛି ହାତୁଡି ଲାଗିବ ନା । ଯିଏ ଯେତେ ଆଗରେ ଥାଏ ତାକୁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ତୋଫାନକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ସେ ତୋଫାନ ତାଙ୍କୁ ତୋଫାନ ଭଳି ଲାଗେ ନାହିଁ, ପୁରସ୍କାର ପରି ଲାଗିଥାଏ । ଏହି ତୋଫାନ ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବୀ ହେବାର ପୁରସ୍କାର ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଏଥିପାଇଁ ବିଘ୍ନକୁ ସ୍ୱାଗତ କର ଏବଂ ଅନୁଭବୀ ହୋଇ ଆଗକୁ ବଢିଚାଲ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଆଳସ୍ୟକୁ ସମାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ସ୍ୱଚିନ୍ତନରେ ରହି ନିଜର ନିରୀକ୍ଷଣ କର ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****